

Πίσω από την αντίληψη ότι η αποδοχή της «ολοκληρωμένης» πρότασης του ΚΚΕ είναι προϋπόθεση για μια κοινωνική ρήξη, καλλιεργείται αντικειμενικά ο φόβος για τη σύγκρουση, η κοινοβουλευτικού τύπου στήριξη, η αναμονή για μια τελική και εφ' όλης της ύλης λύση, όπου «δε θα σπάσει ούτε τζάμι», χωρίς μια περίοδο καμπών, ρήξεων και μετάβασης.

Το τελευταίο διάστημα το ΚΚΕ με μια σειρά ανακοινώσεων, δημοσιευμάτων, ομιλιών στη Βουλή τσουβαλιάζει την ΑΝΤΑΡΣΥΑ με τον ΣΥΡΙΖΑ, αστικές δυνάμεις, ακόμα και την ακροδεξιά. Αφορμή η στάση της υπέρ του εργατικού-λαϊκού «όχι» στο Δημοψήφισμα και της εξόδου από ΕΕ και ευρώ. Η ηγεσία του ΚΚΕ εκτιμά πως η ΑΝΤΑΡΣΥΑ με το δικό της «όχι» έγινε ουρά του ΣΥΡΙΖΑ, κουβάλησε νερό στο μύλο του «αριστερού» μνημονίου κ.λπ. και παραβλέπει επιδεικτικά την ξεκάθαρη πολιτική τοποθέτηση της για έξοδο από ΕΕ και ευρωζώνη στην κατεύθυνση της αντικαπιταλιστικής ανατροπής.

Μια τέτοια άστοχη πολεμική και πέρα από κάθε κομμουνιστική ηθική, με το πρώτο φύσημα κριτικής καταρρέει. Αν το «όχι μέχρι το τέλος» πολλών αγωνιστών μαζί και της ΑΝΤΑΡΣΥΑ, μεταφραζόταν σε «ναι» στο Μνημόνιο 3, δεν θα υπήρχε κανένα έδαφος για ανάπτυξη λαϊκών αγώνων, στους οποίους καλεί το ΚΚΕ. Με δυο λόγια, αν το 61% του λαού συναινούσε έστω και έμμεσα στον κοινωνικό Αρμαγεδδώνα του μνημονίου ΣΥΡΙΖΑ-ΑΝΕΛ, δε θα μπορούσε ο Δ. Κουτσούμπας να δηλώνει «κανείς δεν νομιμοποίησε κανένα να υπογράψει» συμφωνία μνημονιακού τύπου. Θα ήταν ακριβώς το ίδιο το κοινωνικό έδαφος, αν είχαμε ένα αντίστροφο αποτέλεσμα με ευρεία νίκη του «ναι»; Εδώ χρειάζεται μια καθαρή απάντηση από το ΚΚΕ.

Ουσιαστικά το ΚΚΕ έχει σαν αφετηρία το μαζικό λαϊκό «όχι» όταν απευθύνεται στο λαό, ενώ στην αντιπαράθεσή του τις δυνάμεις του αντι-ΕΕ «όχι» ξεκινά από τη θέση του αδιέξοδου άκυρου. Μια θέση απομόνωσης που δημιούργησε ένα σημαντικό ρήγμα με την κομματική και εκλογική βάση του ΚΚΕ, που στη μεγάλη της πλειοψηφία ψήφισε «όχι».

Οι ίσες αποστάσεις του ΚΚΕ από το μνημόνιο 3 και την έξοδο από την ευρωζώνη αποτελεί κρίσιμο λάθος και αξιοποιείται ιδεολογικά από τον αντίπαλο

Πέρα από τη στάση στο δημοψήφισμα, η ηγεσία του ΚΚΕ προβάλλει με επιθετικό τρόπο, αφήνοντας πίσω διαφορούμενες διατυπώσεις, μια γραμμή άρνησης της εξόδου από την ευρωζώνη. Φυσικά σωστά το ΚΚΕ εκτιμά πως καμιά εξέλιξη, που έχει τη σφραγίδα των κυρίαρχων τάξεων δεν μπορεί να αποτελέσει διέξοδο για το λαό. Από εδώ και εμπρός αρχίζουν οι ιδεολογικές ακροβασίες. Οι ίσες αποστάσεις από το μνημόνιο 3 και την έξοδο από την ευρωζώνη, με την εύκολη τοποθέτηση πως και στα δύο σενάρια θα βγει χαμένος ο λαός, αποτελεί κρίσιμο λάθος και αξιοποιείται ιδεολογικά από τον αντίπαλο: αφού και το συνεπές, εργατικό ΚΚΕ λέει ότι είναι καταστροφική η έξοδος από το ευρώ, η παραμονή είναι μονόδρομος και η φιλολαϊκή πολιτική αφορά τη διαχείριση των συνεπειών.

Αναπαράγει λοιπόν την καταστροφολογία, αλλά και τα περί «κόμματος της δραχμής», όταν στο δημοψήφισμα η αστική τάξη σύσσωμη -πολιτικό προσωπικό, ΜΜΕ, επιμελητήρια και επιστημονικοί σύλλογοι, αυτοδιοίκηση, Εκκλησία, απόστρατοι και κυρίως εργοδότες και αστικοποιημένος συνδικαλισμός

τύπου ΓΣΕΕ- έδωσε τη μάχη του «ναι» από θέσεις υπεράσπισης του ευρώ.

Τελευταία μάλιστα οι εκπρόσωποι του ΚΚΕ απαντούν πως είναι με το... νόμισμα της Λαϊκής Εξουσίας! Σαν άμεση παρέμβαση λοιπόν για το ψωμί της εργατικής τάξης το ΚΚΕ προτείνει κάτι που δεν μπορεί να γίνει αίτημα και πολιτικός στόχος, αλλά απαντά σε ερώτημα ιδεολογικού ακτίφ. Όλο το προηγούμενο διάστημα η άρχουσα τάξη έχανε πολιτικά από την πραγματικότητα των μνημονίων, όπως έδειξε η ταχύτατη φθορά του μνημονιακού πολιτικού σκηνικού. Μόνο στήριγμα ήταν ο ευρωπαϊσμός και η επίδραση του τρομοκρατικού διλήμματος «ευρώ ή χάος». Σήμερα που ο ευρωπαϊσμός έχει δεχτεί ένα πολύ ισχυρό πλήγμα, ειδικά μετά το δημοψήφισμα, το ΚΚΕ επιλέγει να μη συνδέσει το αίτημα για έξοδο από το ευρώ με την απελευθέρωση από την ΕΕ και άνοιγμα του δρόμου για συνολικότερες ανατροπές. Για άλλη μια φορά μέσα στην καρδιά της καπιταλιστικής κρίσης εμφανίζεται να υποτιμά τη δυνατότητα ρήξεων, όπως το Δεκέμβρη του 2008, στους εργατικούς αγώνες του 2010-12, στις πλατείες των αγανακτισμένων.

Παράλληλα προτάσσει μια θέση που καθλώνει τις δυνατότητες για ανάπτυξη και όξυνση της ταξικής πάλης. Πίσω από την αντίληψη ότι η αποδοχή της «ολοκληρωμένης» πρότασης του ΚΚΕ είναι προϋπόθεση για μια κοινωνική ρήξη, καλλιεργείται αντικειμενικά ο φόβος για τη σύγκρουση, η κοινοβουλευτικού τύπου στήριξη, η αναμονή για μια τελική και εφ' όλης της ύλης λύση, όπου «δε θα σπάσει ούτε τζάμι», χωρίς μια περίοδο καμπών, ρήξεων και μετάβασης.

Στο όνομα μια σύγκρουσης που θα γίνει για όλα, το ΚΚΕ σε όλη την περίοδο της κρίσης είναι προσανατολισμένο στους «όρους και τις προϋποθέσεις» και όχι στη λαϊκή κινητοποίηση με στόχο να μην περάσει, να ραγίσει, να ανατραπεί η πολιτική της άρχουσας τάξης.

Είναι χαρακτηριστικό ότι η λογική που διαπερνά το πλαίσιο του ΠΑΜΕ για την 24ωρη απεργία της ΑΔΕΔΥ στις 15/7 ενάντια στο 3ο μνημόνιο, είναι τα λεγόμενα «αιτήματα ανακούφισης», πολύ πίσω από τα αγωνιστικά πλαίσια και τα αιτήματα των σωματείων στις κινητοποιήσεις της προηγούμενης περιόδου ή ακόμα και της ΑΔΕΔΥ. Οι αντι-ΕΕ στόχοι έχουν αντικατασταθεί από το κάλεσμα «να αποβάλουμε το φόβο της σύγκρουσης με την ΕΕ, τα μονοπώλια και την εξουσία τους».

Ουσιαστικά η λαϊκή εξουσία, που πρακτικά περιγράφεται σαν επαναστατική ανατροπή, από ολοκλήρωση μια πορείας κοινωνικών ρήξεων μπαίνει με το στανιό σαν προϋπόθεσή τους, κάτι μακρινό με το δοσμένο συσχετισμό. Αυτό προκαλεί δέος απέναντι στην ισχύ του αντιπάλου, ενώ η λαϊκή συνείδηση αντιμετωπίζεται σαν εγκλωβισμένη, αν όχι οπισθοδρομική, που παραδέρνει από το ένα ψευτοδίλημμα στο άλλο, χωρίς να βγάζει τα περίφημα «συμπεράσματα». Αγνοεί αυτή η αντίληψη ότι τα «συμπεράσματα» βγαίνουν από τη βιωμένη αγωνιστική εμπειρία και ότι οι συνθήκες και οι συνειδήσεις ωριμάζουν μέσα από την ταξική σύγκρουση που δεν μπορεί παρά να γίνει πάνω στα «ναι» και «όχι» που βάζει η ζωή.

Δημοσιεύθηκε στο ΠΡΙΝ, 19.7.2015